

Мони. Вземи Мирча и го заведи на разходка.

Захарина. (Прегръща детето). Азъ не пуштамъ детето си. Искамъ да бжде още малко при мене.

Мони. И то да чуе нашитѣ разправили ли?—Нѣма ли да те е срамъ, и то да чува...

Захарина. Мони!

Мони. Секо, вземи детето.

Захарина. (Сломена пуца Мисча).

Мирчо. Азъ не искамъ... Не искамъ на разходка!... Тукъ при мамка...

Мони. (Взема Мирча прошепва му нѣщо)

Мирчо. (Засмѣнь) Отъ голѣмитѣ шоколади нали?

Мони. Отъ голѣмитѣ...

Мирчо. И пакъ ще се върна. Неискамъ разходка.

Слугинята взема Мирча и излиза.

XII

Мълчание.

Мони. (Къмъ Захарина) Сега можешъ да говоришъ.

Захарина. Мони, азъ моля... Дълго мислихъ... виновна съмъ, обещавамъ ти...

Мони. Благодаря за такива обещания. На женски обещания—не вѣрвамъ вече.

Мълчание.

Захарина. Слушай, Мони... Ако азъ не мога да ти бжда стопанка—то прибири майката на детето си за помощница въ своята кжца...